

linje i EU-politikken, hvor vi skal sikre fredens projekt.

Og der er ikke noget alternativ til regeringens og regeringspartierne stærke betoning igen og igen af, at det er mennesker, der må stå i fokus for vores anstrengelser; mennesker, der ikke kan råbe så højt, mennesker, der har det dårligt i vores samfund, mennesker, der står uden for arbejdsmarkedet.

Hvis der overhovedet har været nogen sammenhæng i tingene her i salen i dag, så hører de vel nærmere hjemme i den zoologiske side af sagen. Alle partier eller i hvert fald mange har været inde på både skildpadder – rigtige såvel som forlorne – og hyæner, for ikke at tale om bongo-bongo!

Sidste år – ifølge mine egne noter, og jeg tror, det er rigtigt – var regeringen ifølge Venstre en dinosaur. Det er som bekendt et dyr, der for længst er uddødt. I år er vi så blevet til en skildpadder; et, som fru Elisabeth Arnold understregede det, i øvrigt klogt, sympatisk og længerelevende dyr, der i hvert fald ikke er uddødt.

Så selv om Venstre mener meget, kan vi i dag konstatere, at selv Venstre mener, det går fremad, også selv om det går langsomt fremad. Jeg mener, at det er den største indrømmelse, vi har fået i indeværende folketingsår, og det siger jeg tak for.

Hvordan står det så til med fundamentet for det alt sammen: økonomien? Det har økonomiministeren og finansministeren på vanlig dokumentarisk og præcis vis redegjort for. Jeg mener, at vi kan sammenfatte det derhen, at det ikke var et veldækket bord, vi overtog i januar 1993. Det var det ikke. Bevares, der var sat nogle retter frem, det skal vi vedstå, men det var ikke så veldækket, som vi kunne have ønsket os det. Jeg skal ikke her gå i detaljer, men jeg vil snarere karakterisere det som et bord, der alvorligt trængte til noget nyt bestik og nogle nye retter, kort sagt en ny politik, som nu er kommet i gang.

Hvordan ser bordet så ud nu? Det er jo så moderne med billedprog, og jeg sad og fik tanken, om vi kunne bruge – men det kan vi nok ikke – Karen Blixens »Babettes Gæstebud« på nuværende tidspunkt. Det ville nok være for stærkt. Og dog kan vi alligevel lære en kende, for hvad var det, der skete i »Babettes Gæstebud«? Der skete det, at gæsterne omkring bordet var lidt dårlig tilpas til at begynde med, nogle var bekymrede, andre var nærmest sure, men den gode stemning bredte sig, efterhånden

som aftenen skred frem. Jeg er sikker på, at der har været Venstrefolk til stede den aften ved »Babettes Gæstebud«.

Jeg tror, at konklusionen er klar. Som det er blevet sagt og dokumenteret af finansministeren og økonomiministeren, og som den historiekyn-dige miljøminister i øvrigt også har fået sagt for 1 sekund siden, så blev der serveret skildpaddesuppe den aften. Jeg siger det mere i en parentes.

Men hvordan kommer vi nu videre herfra? Vi kommer først og fremmest videre ved at fastholde den økonomiske kurs, vi har tilrettelagt. Det er rigtigt, som økonomiministeren sagde det, og som finansministeren påviste det i Budgetredøgørelse 1996, at der er meget arbejde, der skal gøres, og der er mange udfordringer foran os; det ved vi godt, men det havde været meget værre, hvis kursen ikke var den rigtige, og de spor, der er lagt ud, ikke havde den rigtige retning.

Flere og især hr. Holger K. Nielsen har opholdt sig ved et centralt citat fra Socialdemokratiets ordfører, hr. Torben Lund, som sagde: »Større social utryghed og ulighed skaber ikke større vækst«.

Jeg kan erklære mig fuldstændig enig, netop sådan er det, og det har vi faktisk også taget konsekvensen af. Og jeg er glad for i dag at kunne bekræfte, at der jo nu foreligger flere internationale undersøgelser, som klart viser den sammenhæng, vi i dag kan nikke til: at social utryghed faktisk hæmmer vækst og fremgang.

De sammenlignende internationale undersøgelser, vi kender, skal jeg ikke komme nærmere ind på, men blot referere til dem som en lærdom om, at utryghed og stigende sociale spændinger i et samfund ikke skaber fremadrettethed, ikke skaber arbejdsomhed, ikke skaber mod til at turde tage nye chancer for sit liv og sit job.

Uddannelse – det er også den anden hovedlærdom fra disse internationale undersøgelser – viser os, at det er den største vej til fremme af velafbalanceret økonomisk fremgang og beskæftigelse. Når jeg nævner det, så er det dels for at bekræfte den kurs, vi har valgt for regeringen, men det er også for at løfte en advarende stemme i forhold til ulighedsdiskussionen og utryghedsdiskussionen.

Jeg har med interesse læst Finansministeriets beregninger over partiet Venstres nye forslag. Jeg har med lige så stor interesse her set, at partiet Venstres politiske ordfører, hr. Anders Fogh Rasmussen, ikke er tilfreds med Finansministe-